

ΥΚΡΑΙΝΗ

Οι υπουργοί εξωτερικών των ηπα και της ρωσίας, ενώ χαριεντίζονται στη σόφια κατά την διάρκεια της συνόδου του οασε. Μη κοιτάτε που χασκογελάνε, γιατί στην πραγματικότητα αντάλλαξαν χοντρά μπινελίκια, εξαιτίας της ουκρανίας. Για τους ρώσους, η ουκρανία είναι το αδελφό κράτος, η πόρτα τους στην ευρώπη και το αυριανό μέλος της ένωσης κρατών που σχεδιάζει ο πούτιν. Οι αμερικάνοι πολύ θέλουν να χωθούν βαθιά στο ρουθούνη της ρώσικης αρκούδας και εφαρμόζουν το σχέδιο των στημένων κινητοποιήσεων της αντιπολίτευσης για αλλαγή του καθεστώτος. Έπιασε στη Σερβία, επανλήφθηκε στη γεωργία και τώρα δοκιμάζεται στην ουκρανία (μονοτονία...) με την σπύρ (τη φοιτητική οργάνωση που πρωταγωνίστησε στο Βελιγράδι) να δουλεύει ως παράρτημα του state department, κάνοντας franchising πολιτικών ανατροπών.

«Κούνια που σας κούναγε» θα μπορούσε να λέει ο ρώσος. «Για κάνε πως κουνιέσαι, να δεις που θα στη κατεβάσω τη σημαία» απαντάει ο αμερικάνος. Μια χαρά περνάνε στις συνόδους...

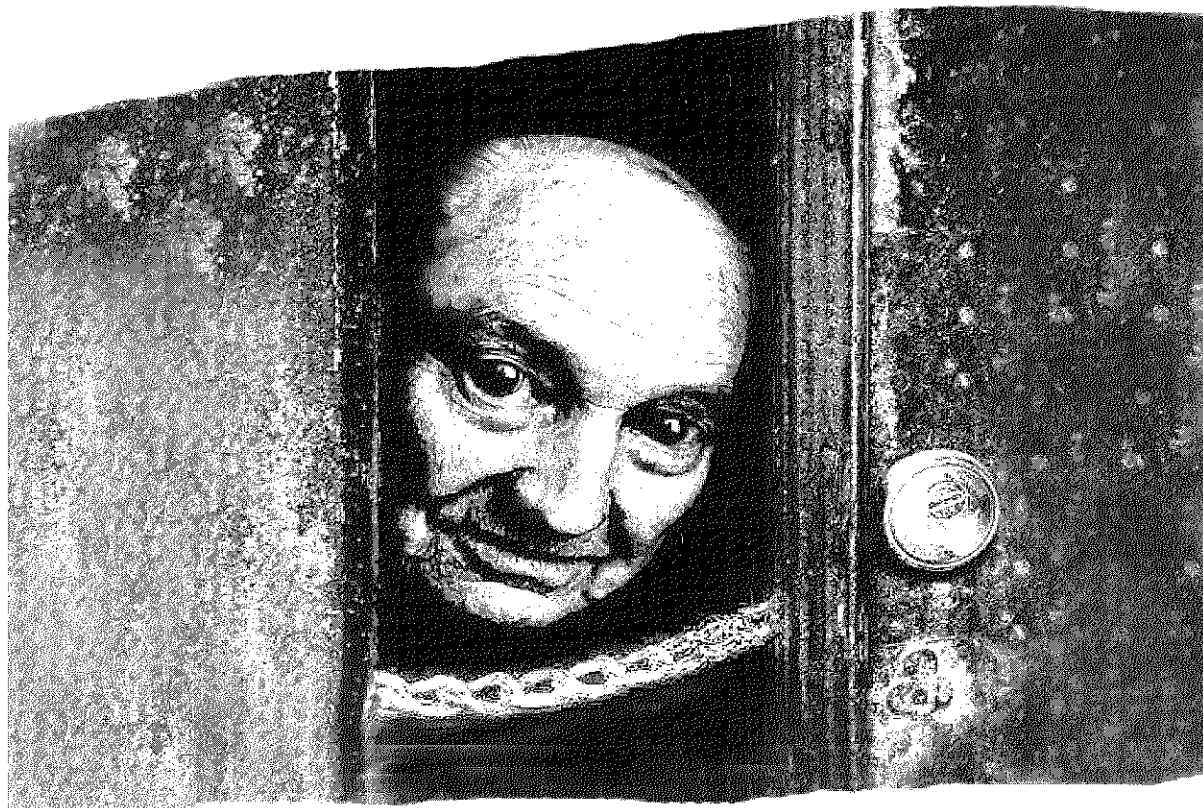
Αυτά γραφόντουσαν δεκαεννέα χρόνια πριν, τον Δεκέμβρη του 2004, στο 2ο τεύχος του εντύπου δρόμου System Failure Acceleration που κυκλοφορούσε στη Θεσσαλονίκη και εκδίδονταν από την αυτόνομη ομάδα Εργάτες του Αρνητικού (ετάρ). Πολύ πριν την εμφάνιση των αποπροσανατολιστικών απόψεων που κυριαρχούν σήμερα και συσκοτίζουν την πραγματικότητα, όποιος είχε μάτια που βλέπουμε μπορούσε να δει ότι ήδη από τις αρχές της προηγούμενης δεκαετίας η Ουκρανία μετατρέπεται σταδιακά σε ένα από τα θέατρα της πλανητικής σύγκρουσης. Η παράδοση της συστηματικής ενασχόλησης με τα εξωτερικά ζητήματα και τη διεθνή πολιτική που καλλιεργείται εδώ και δεκαετίες στον χώρο της Αυτονομίας, μάς έχει φανεί πολλές φορές χρήσιμη. Πρέπει, όμως, να το ομολογήσουμε: μας είχαν προλάβει κάποιοι άλλοι.

Την ίδια περίοδο που οι ετάρ μοίραζαν το παραπάνω έντυπο στους δρόμους της Σαλονίκης, ο Κωνσταντίνος Φίλης με την ιδιότητα του Συντονιστή του Κέντρου Ρωσίας και Ευρασίας που λειτουργούσε εντός του ΙΔΙΣ (Ινστιτούτο Διεθνών Σχέσεων), είχε μόλις ολοκληρώσει την έκδοση του 4ου τεύχους του μηνιαίου περιοδικού «Η Ρωσία Σήμερα». Με θέματα όπως «Ο αντίκτυπος της επίσκεψης Ερντογάν στη Μόσχα», «Ρωσική Οικονομία», «Ιστορικές συνιστώσες της σημερινής κατάστασης στην Ουκρανία» κ.ά., ο βαθύς γνώστης του πρακτόρικου παρασκηνίου και πρώην σύμβουλος του Γιώργου Παπανδρέου, είχε έγκαιρα εκτιμήσει την αυξανόμενη γεωπολιτική σημασία που αποκτούσε η Ουκρανία, ως ο συνδετικός κρίκος Ευρώπης και Ασίας. Φρόντισε μάλιστα να καθίσει στον υπολογιστή του γραφείου του, να επισυνάψει το περιοδικό σε μορφή pdf και να το προωθήσει σε μία ομαδική λίστα μεταξύ των οποίων βρισκονταν το Ελληνοβρετανικό Εμπορικό Επιμελητήριο, το Ίδρυμα Κόκκαλη, το τμήμα διεθνών σχέσεων του ΠΑΣΟΚ, το πολιτικό γραφείο του Αλέξανδρου Κοτζιά και του Κώστα Σημίτη. Κάπως έτσι αποδελτιώθηκε πρόσφατα από του βιβλιοθηκονόμους του αρχείου του Ιδρύματος Κωνσταντίνου Σημίτη (<http://repository.costas-simitis.gr>), ψηφιοποιήθηκε και χέρι με χέρι ξέπεσε και στα δικά μας χέρια...

Τόσο το 2ο τεύχος του εντύπου δρόμου System Failure Acceleration όσο και το περιοδικό του σιχαμένου πράκτορα θα βρίσκονται αναρτημένα και στο δικό μας ταπεινό ψηφιακό αποθετήριο, αμέσως μετά την έκδοση του τεύχους. Η παράλληλη ανάγνωση των δύο αυτών τεκμηρίων μπορεί να φανεί εξόχως αποκαλυπτική μιας εποχής που ενώ στο εσωτερικό κυριαρχούνταν από το κανιβαλιστικό πνεύμα του ρατσισμού, της κατανάλωσης και των Ολυμπιακών Αγώνων, στο εξωτερικό σηματοδοτούνταν από τους πρώτους τριγμούς που άρχισαν να εμφανίζονται στο σκαρί του διεθνούς συστήματος της μεταψυχροπολεμικής αρχιτεκτονικής ασφάλειας.

SYSTEM FAILURE *acceleration*

έκδοση των εργατών του αρνητικού για τον προλεταριακό ανταγωνισμό
τεύχος 2 ~ 12.04

Στις καβάτζες

φυτρώνουν

οι ανασφάλειες

To system failure **acceleration** εκδίδεται από τους εργάτες του αρνητικού και κυκλοφορεί σε δύο διαφορετικά μεγέθη, με διαφορετικό περιεχόμενο. Στη μικρή μορφή θα εκδίδεται τακτικά κάθε δίμηνο. Το επόμενο τεύχος θα κυκλοφορήσει στα μέσα φλεβάρη. Στη μεγάλη μορφή εκδίδεται ανάλογα με τα σχέδια δράσης της ομάδας.

Shopping therapy (by night)

Κατανάλωση. Μία λέξη, μία πραγματικότητα που εισέβαλε με τυμπανοκρουσίες στην καπιταλιστική επικράτεια. Ήταν η εποχή εκείνη που ο βαθμός αφθονίας των εμπορευμάτων έφτασε σε τέτοιο σημείο ώστε να απαιτεί μια μεγαλύτερη «συνεργασία» από τους εργάτες. Ενώ πριν ουσιαστικά δεν έβλεπαν τον εργάτη έξω από την παράγωγη κάποια στιγμή έγινε φανερό ότι αυτός ο «ελεύθερος χρόνος» και η αποικιοποίηση του από το εμπόρευμα μπορεί να γίνει το «άρμα» για μια νέα διαδικασία επέκτασης του κεφαλαίου. Οι προλετάριοι σαν να απαλλάχθηκαν από την πλήρη περιφρόνηση. Φορώντας πλέον την μάσκα του καταναλωτή και με έκδηλη προθυμία συμμετέχουν "εθελοντικά" στην επέκταση των συνθηκών εκμετάλλευσής τους. Κομμάτι αυτής της κατανάλωσης είναι και η "διασκέδαση", προϊόν που βέβαια πρέπει να σημειώσουμε ότι έχει μια ιδιαίτερη απεύθυνση στους νέους. Τα αφεντικά από καιρό είχαν δει τις δυνατότητες για κερδοφορία που μπορεί να έχει η συμμετοχή των νέων στην κατανάλωση, κατανάλωση από την οποία αυτοί ήταν σχεδόν αποκλεισμένοι. Ένα δεύτερο βήμα για το κεφάλαιο ήταν λοιπόν αυτό: η συμμετοχή του νεανικού πλυθισμού στην κατανάλωση. Και το κόλπο αυτό δουλεύει κάποιες δεκαετίες τώρα στον δυτικό κόσμο. Και δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια συνεχής διαδικασία που θέλει να μας κάνει να ταυτίσουμε τις επιθυμίες με εμπορεύματα, την επιβίωση με την ζωή. Όχι άπλα πρέπει να παράγουμε εμπορεύματα αλλά πρέπει και να τ' αγαπήσουμε καταναλώνοντας τα...

Η ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΑΥΤΟΜΟΡΦΩΣΗ ΕΙΝΑΙ ΟΠΛΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΝΕΟ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟ

Ήταν τρελοί. Δεν χωράει άλλη εξήγηση. Οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες που έστησαν τότε, το μακρινό 1999 στην αθήνα, τη **Λέσχη Κατασκόπων του 21^{ου} Αιώνα**, μόνο τρελοί μπορεί να ήταν. Πως αλλιώς να εξηγηθεί το γεγονός ότι την εποχή που η λογική έχει παραχωρήσει τη θέση της στις αρρωστημένες βεβαιότητες κι η κριτική στην ιδεολογία, κάποιιοι και κάποιες βάζουν μπροστά ένα εγχείρημα συλλογικής, ανταγωνιστικής μνήμης; Πως εξηγείται η επιλογή να στηριχτεί, με κόπο, χρόνο και συστηματική δουλειά, η έρευνα προς όφελος της δράσης, η τεκμηρίωση προς όφελος της ανάλυσης, η κυκλοφορία των ιδεών προς όφελος του ανταγωνισμού και μάλιστα όχι για "ίδιον συμφέρον", αλλά για όλους; Κι όμως... οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες, με τέτοιες παλαβές ιδέες, το επιχείρησαν.

Πέντε χρόνια μετά, η Λέσχη πεισματικά υπάρχει και συνεχίζει. Στηρίζοντας την αναζήτηση των τεκμηρίων της πραγματικότητας μέσα στην προπαγάνδα των κυρίαρχων. Διασώζοντας τα θραύσματα της συλλογικής κινηματικής μνήμης. Και συνάμα φτιάχνοντας δανειστική βιβλιοθήκη και κάνοντας εκδόσεις. Για την υποστήριξη της συλλογικής, ανταγωνιστικής δράσης.

Η Λέσχη συνεχίζοντας, μεγάλωσε μέσα στα πέντε αυτά χρόνια. Και προκειμένου να απαντηθεί το ζήτημα του απαραίτητου χώρου, οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες (πάλι σε πείσμα των καιρών) πήραν την απόφαση να καταλάβουν τον χώρο που απαιτούν οι ανάγκες της Λέσχης. Η κατάληψη αυτή έγινε το σάββατο 11/12 και 'μεις, αν και μας χωρίζουν χιλιόμετρα, είμαστε δίπλα της και την στηρίζουμε. Όχι μόνο γιατί αναγνωρίζουμε την κρίσιμη πολιτική σημασία που έχουν στους χαλεπούς καιρούς μας τέτοια εγχειρήματα. Αλλά και γιατί η "τρέλα" των συντρόφων και των συντροφισσών της Λέσχης μιλάει την ίδια γλώσσα με τη δικιά μας. Και την καταλαβαίνουμε...

Για τη λέσχη κατασκόπων του 21ου αιώνα
και την κατάληψή της

ΣΤΗΡΙΞΤΕ ΤΟΥΣ ΣΚΟΠΟΥΣ ΤΗΣ
ΛΕΣΧΗΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ ΤΟΥ 21^{ΟΥ} ΑΙΩΝΑ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΗΣ

Διευθύνσεις επικοινωνίας:

- τθ 42, τκ 55401,
- άγιος παύλος, θεσσαλονίκη,
- pliotrelon@yahoo.gr
- κατάληψη "πλοίο των τρελών"
- στα προκιά του παιδαγωγικού.

Η διασκέδαση εργάζεται

Σάββατο βράδυ. «Κατοχυρωμένη» μέρα της διασκέδασης. Bars, clubs, καφενεία, συναυλιαδικά, ελληνάδικα. Ανεξάρτητα από την συγκεκριμένη επιλογή του καθένα υπάρχει (καταρχήν) ένας κοινός παρανομαστής : διάθεση για επικοινωνία.

Μέχρι εδώ (ας πούμε) εντάξει.

Πως μπορεί όμως να εκφραστεί αυτή η διάθεση για επικοινωνία μέσα στους χώρους και χρόνους της «βιομηχανίας της διασκέδασης»; Μιας «βιομηχανίας» φτιαγμένης σαν απαραίτητο συμπλήρωμα των εκβιασμών και της καταπίεσης όλου του υπόλοιπου χρόνου μας; Στα πλαίσια αυτού που λέγεται «διασκέδαση» οργανώνονται συνθήκες εκβιασμών και πειθαρχίας που τίποτα δεν έχουν να ζηλέψουν από αυτές καθαυτές τις συνθήκες εργασίας. Στο μέτρο που οι κοινωνικές σχέσεις μεσολαμβάνονται από στυλ, φετιχισμούς, εμπορεύματα η διασκέδαση μετατρέπεται σε μια «γιορτή του εμπορεύματος», εμπορεύματα στα όποια οι «αγέλες του χαβαλέ» είναι ήδη υποταγμένες. Έτσι η κατανάλωση αυτής της διασκέδασης γίνεται ένας ιδιότυπος μισθός, τιμής ένεκεν για την χαρούμενη προσήλωση με την οποία οι ορδές του σαββατόβραδου ταυτίζονται με μια σειρά από σκουπίδια και αθλιότητες.

Μέσα σε αυτό το πανηγύρι προτύπων για να υπάρξεις πρέπει να γίνεις κάτι «άλλο» από αυτό που πραγματικά είσαι. Με τον ένα ή άλλο τρόπο για να «επικοινωνήσεις» πρέπει να αρνηθείς τον εαυτό σου, να γίνεις ξένος προς αυτόν.

Αυτό το εργοστάσιο καταναγκασμών επεκτείνεται δοκιμάζοντας να λεηλατήσει όλο και περισσότερες πτυχές της καθημερινότητάς μας. Πτυχές που συμπυκνώνουν τις πιο δημιουργικές και «παθιασμένες» στιγμές του καθένα. Η περιπέτεια του να ανακαλυφθεί ξανά η γιορτή ως πράξη ελευθερίας αποτελεί μια ανταρσία που γίνεται όλο και περισσότερο επίκαιρη...

Αν έχεις νιώσει μια παγερή αίσθηση μοναξιάς
αν έχεις δει χιλιάδες άδεια βλέμματα
αν τα πόδια σου βυθίζονται στο πάτωμα
και η σκέψη σου στην αυταπάτη
αν η νύχτα σέρνεται σαν μεθυσμένη χελώνα.
Τότε ξέρεις...

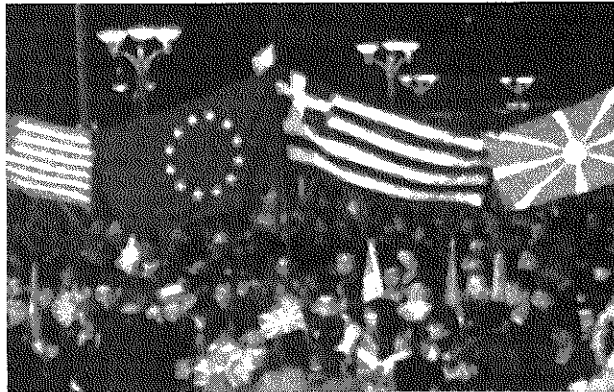

Ο πιο απλός τρόπος ερμηνείας της τυπικής ανακοίνωσης του αμερικάνικου κράτους σχετικά με την απόφασή του να αναγνωρίσει την μακεδονία με το συνταγματικό της όνομα είναι αυτός της επίσημης ελληνικής φωνής και των media της. Στρογγυλός, ευκολομάσητος και βολικός για προπαγανδιστική χρήση από το ελληνικό κράτος και τα αφεντικά. Στην πιο ακραία του μορφή, ο τρόπος αυτός ισχυρίζεται ότι η αναγνώριση αποτελεί τιμωρία των αμερικανών στην εμπροσθοφυλακή της παγκόσμιας αντίστασης και του αντιαμερικανισμού, δηλαδή τους Έλληνες. Η πραγματικότητα όμως είναι ότι η κίνηση αυτή δεν είναι πάρα μέρος της συνολικότερης ανασύνθεσης του βαλκανικού πεδίου, που ξεκίνησε ήδη τη δεκαετία του '80 και δεν έχει ολοκληρωθεί ακόμη. Η ανασύνθεση αυτή, στην οποία το ιμπεριαλιστικό ελληνικό κράτος συμμετείχε και συμμετέχει ως ένας από τους μεγαλύτερους διεθνείς πλιατσικολόγους, δεν είναι υπόθεση που αφορά στενά αυτή την περιοχή του κόσμου, αλλά αντίθετα είναι (όπως και η μέση ανατολή, ο καύκασος, η αφρική, η νοτιανατολική ασία...) στην πρώτη γραμμή των ανταγωνισμών για το ξαναμοίρασμα του κόσμου.

Για το ελληνικό κράτος και την ελληνική αστική τάξη, η στάση απέναντι στο μακεδονικό αποτέλεσε από την πρώτη στιγμή ένα δίλημμα που η απάντησή του ήταν στρατηγικής σημασίας. Για τον ντόπιο ιμπεριαλισμό ο δρόμος για την βαλκανική ενδοχώρα είχε δύο κατευθύνσεις: είτε την στρατιωτική επίλυση του μακεδονικού, διαμελίζοντας και μοιράζοντας το γειτονικό κράτος με τη σερβία (ή και τη βουλγαρία), είτε την οικονομική επίλυση, εντάσσοντας την μακεδονία στη σφαίρα της ελληνικής επιρροής. Ή τους σκοτώνουμε ή τους αγοράζουμε. Αυτό είναι το δίπολο που μέσα του κινήθηκε η πολιτική του ελληνικού κράτους, αυτό είναι που εξηγεί την εθνικιστική και διαταξική συμμαχία που σχηματίστηκε από την εποχή των συλλαλητηρίων, αυτό είναι που βαραίνει καθοριστικά στην ερμηνεία της σημερινής κατάστασης. Ακολουθώντας το πνεύμα "σε δέκα χρόνια το όνομα θα έχει ξεχαστεί", τα ντόπια αφεντικά απάντησαν στο δίλημμα, ξεπερνώντας το. Για δέκα χρόνια αγόραζαν συστηματικά μακεδονία, κάνοντας την Ελλάδα πρώτη σε επενδύσεις στο γειτονικό κράτος, αφήνοντας ταυτόχρονα ανοιχτό το ενδεχόμενο της στρατιωτικής διευθέτησης των σχέσεων μαζί της.

Τι αλλάζει στο σκηνικό αυτό μετά την αμερικάνικη αναγνώριση; Πολλά και τίποτα· τίποτα σχετικά με το αν θα συνεχιστεί ή όχι η αποδιάρθρωση της βαλκανικής, πολλά σχετικά με την πορεία που αυτή θα ακολουθήσει. Λίγες παρατηρήσεις μόνο:

Οι ελληνικές φωνές, για να κάνουν ακόμη πιο έντονη την εικόνα της ανθελληνικής πολιτικής της ούάσιγκτον, καμώθηκαν σύσσωμες τις έκπληκτες (όλοι έπεσαν από τα σύννεφα, όπως συμβαίνει συνέχεια σ' αυτόν τον τόπο τα τελευταία τρία χρόνια· δυστυχώς όμως, παρόλο το πέσε-πέσε κανείς τους δεν έχει ακόμη τσακιστεί). Ήδη όμως από το ταξίδι του Έλληνα πρωθυπουργού στις ηπα (ίσως και ναρτίτερα) η Ελλάδα είχε ενημερωθεί για τις προθέσεις των ηπα. Το επιβεβαιώνουν οι αμερικάνοι, αλλά πέρα από αυτό, αποκαλύπτεται κι από την αντιμετώπιση του θέματος στο εσωτερικό. Σε αντίθεση με το '92 και τα συλλαλητήρια, η γενική γραμμή ήταν τώρα οι ελεγχόμενες αντιδράσεις και το πάγωμα κάθε πικραμένου φασίστα (παπά ή πολιτικού) που ετοιμάστηκε να

Από τους πανηγυρισμούς στην πώλη των σκοπιών, μετά την αναγνώριση. Παρόλη την κακή ποιότητα της φωτογραφίας διακρίνεται η παρέλαση των σημαίων. Των ηπα, της εε, της μακεδονίας και σε πρώτο πλάνο... της Ελλάδας. Για τους γείτονες, είναι αυτό που λένε, ότι "ψωμίσανε από σβέρκο".

βγάλει απ' τη ναφθαλίνη τα λάβαρα του εθνικισμού. Και πράγματι, με εξαίρεση κάποια άκρα της πατριωτικής χολέρας, όλοι οι υπόλοιποι -απ' τους σταλινοπατριώτες και τους δεξιούς μέχρι τους πασόκους και το παπαδαριό-έκαναν την πάπια στο κοτέτσι της εθνικής συναίνεσης. Μόνο που αυτές οι συναίνεσεις δεν είναι σπόροι ταχείας ανάπτυξης που φυτρώνουν μέσα σε λίγες μέρες. Το χτίσιμό τους είναι υπόθεση διαπραγματεύσεων και σχεδιασμών που απαιτούν πολύ χρόνο κι όταν όλο το μπλοκ των αφεντικών συντάσσεται πίσω από την ίδια στάση σημαίνει ότι έχει σχέδιο, όχι ότι "έπεσε απ' τα σύννεφα".

Λίγες μέρες μετά την αναγνώριση, δύο από τους πρωταγωνιστές του '92, ο μητσοτάκης κι ο σαμαράς, πρωθυπουργός και υπεξ αντίστοιχα, επιβεβαίωσαν με δηλώσεις και συνεντεύξεις ότι η συμμαχία με τον μιλόσεβιτς περιλάμβανε σχέδια και για την μακεδονία και ότι ήταν σε εξέλιξη διαπραγματεύσεις για το μοίρασμα της. Δεν γνωρίζουμε ούτε την κατάληξη εκείνων των διαπραγματεύσεων, ούτε αν οι διάδοχοι της τότε κυβέρνησης τις συνέχισαν ή

αναπροσάρμοσαν και σε ποια κατεύθυνση τους σχεδιασμούς. Η δημόσια επιβεβαίωση όμως των στρατιωτικών πλάνων του ελληνικού κράτους, σε αυτή τη συγκυρία, δεν μπορεί παρά να λειτουργεί ως υπενθύμιση: της ζωτικότητας της βαλκανικής ενδοχώρας για τα ελληνικά συμφέροντα και της πιθανότητας αυτός ο ζωτικός χώρος να διευθετηθεί ακόμη και ένοπλα αν χρειαστεί.

Το κράτος της μακεδονίας έχει στρατηγική σημασία όχι μόνο στη σφαίρα των σχέσεων με την Ελλάδα, αλλά συνολικά για τα Βαλκάνια και συνακόλουθα για την Ευρώπη και την νοτιοανατολική μεσόγειο. Μετά το τέλος του πολέμου στη Βοσνία, δύο είναι τα σημεία όπου μπορεί να εκραγεί πάλι η πυριτιδαποθήκη της Ευρώπης: το Κόσοβο και η Μακεδονία. Μια κρίση στο ασταθές status quo, είτε στο θαλό κι απροσδιόριστο μόρφωμα όπως είναι το Κόσοβο, είτε στο υπό διαρκή αμφισβήτηση κράτος της Μακεδονίας, θα άνοιγε ξανά τον κύκλο του πολέμου για τα ντόπια και παγκόσμια αφεντικά. Και σε μια τέτοια περίπτωση θα ήταν χαμένο στοίχημα η πιθανότητα μη εμπλοκής των γύρω κρατών της Αλβανίας, της Σερβίας, της Βουλγαρίας και φυσικά της Ελλάδας. Από αυτή την άποψη, η αναγνώριση της Μακεδονίας είναι μια κίνηση ενταγμένη στο διεθνές πλέγμα συμμαχιών και ανταγωνισμών. Είναι η συνέχεια ή η αλλαγή των προηγούμενων σχεδίων, αποκαλύπτει ή συγκαλύπτει (κι όλα αυτά μένει να το μάθουμε σύντομα) τα παζαρέματα ανάμεσα στα πλανητικά αφεντικά όχι μόνο για αυτή την κουτσουλιά στο χάρτη που λέγεται Βαλκάνια, αλλά για όλη την ευρύτερη περιοχή.

Και επιστρέφοντας ξανά στο ελληνικό κράτος, αξίζει να αναρωτηθούμε για τις κινήσεις του μετά την αναγνώριση. Γιατί εκτός από τις "συνεσταλμένες" του αντιδράσεις, ταυτόχρονα άρχισε να αναζητά τρόπους ώστε να κλείσει το ζήτημα του ονόματος και μάλιστα γρήγορα, επικαλούμενο την αλλαγή των "διεθνών συνθηκών". Κατά ένα τρόπο (περίεργο; έστω κι έτσι) η αναγνώριση από τις ΗΠΑ λύνει τα χέρια και των Ελλήνων προκειμένου να τελειώνουν με τις ονοματολογικές εκκρεμότητες, που στο εσωτερικό είχαν πάρει διαστάσεις πιθανά διαφορετικές από αυτές που τους αντιστοιχούν στα σχέδια των ντόπιων αφεντικών. Ρίχνοντας τις ευθύνες για την αναγνώριση στις ΗΠΑ (παρόλο που το όνομα είχε de facto επικρατήσει διεθνώς και είχε γίνει επίσημα αποδεκτό από δεκάδες άλλα κράτη εδώ και χρόνια) το ελληνικό κράτος μπορεί να κρατήσει και την πύτα των γεωπολιτικών του σχεδίων ολόκληρη και τον σκύλο του αντιαμερικανισμού χορτάτο. Εξάλλου το "όνομα είναι η ψυχή μας" δεν είναι παρά ένας (από τους πολλούς) ευφημισμούς που μπορούν να σκεπάζουν σαν διαφανής κουρτίνα τα ντόπια ιμπεριαλιστικά σχέδια. Και ακριβώς επειδή "εδώ είναι Βαλκάνια, δεν είναι παίξε-γέλασε", ποτέ δεν έλειψαν οι καλές αφορμές για ριζικές απαντήσεις σε κρίσεις που ξεσπούν.

Υκραινία

Οι υπουργοί εξωτερικών των ΗΠΑ και της Ρωσίας, ενώ χαριεντίζονται στη σόφια κατά τη διάρκεια της συνόδου του ΟΑΣΕ. Μη κοιτάτε που χασκογελάνε, γιατί στην πραγματικότητα ανταλλάξαν χοντρά μπινελίκια, εξαιτίας της Ουκρανίας. Για τους Ρώσους, η Ουκρανία είναι το αδελφό κράτος, η πόρτα τους στην Ευρώπη και το αυριανό μέλος της Ένωσης Κρατών που σχεδιάζει ο Πούτιν. Οι Αμερικάνοι πολύ θέλουν να χυθούν βαθιά στο ρουθούμι της Ρωσικής Αρκούδας και εφαρμόζουν το σχέδιο των στημένων κινητοποιήσεων της αντιπολίτευσης, για αλλαγή του καθεστώτος. Έπιασε στη Σερβία, επανολήφθηκε στη Γεωργία και τώρα δοκιμάζεται στην Ουκρανία (μονοτονία...) με την οππορ (την φοιτητική οργάνωση που πρωταγωνίστησε στο Βελιγράδι) να δουλεύει ως παράρτημα του State Department, κάνοντας franchising πολιτικών ανατροπών.

"Κούνια που σας κούναγε" θα μπορούσε να λέει ο Ρώσος. "Για κάνε πως κουνιέσαι, να δεις που θα στη κατεβάσω τη σημαία" απαντάει ο Αμερικάνος. Μια χαρά περνάνε στις συνόδους...

Κυριότητα
Capital

- Στο κρεβάτι με τον αλέξανδρο.

Οι πίθηκοι του ελληνοχριστιανισμού πάνε πάλι σινεμά. Με το "ο τελευταίος πειρασμός" μπήκαν στα σκέλια του χριστού και της μαγδαληνής και τους σηκώθηκε η τρίχα κάγκελο από αυτά που είδαν. Τώρα κάνουν sex-control στον αλέξανδρο, σε μια υπερπαραγωγή για γερά νεύρα και πολλά γέλια. Σιγά τ' αυγά και σιγά το θέαμα, θα πείτε. Τι άλλο όμως να περιμένεις από ανθρώπους που πιστεύουν ότι η παναγία ήταν παρθένα, ο χριστός αγάμματος κι ο αλέξανδρος τράγος βαρβάτος; Εκτός από την αναπαράσταση των σεξουαλικών προτιμήσεων του αλέξανδρου, οι φουσταναλάδες σινεφίλ με τις περικεφαλαίες και τις αγιαστούρες είχαν να ελέγξουν και ένα δεύτερο σημείο της ταινίας. Είχαν την υποψία (μόνοι τους την είχανε, μόνοι τους τη λέγανε, άντε να βγάλεις άκρη...) πως ο σκηνοθέτης θα παρουσίαζε τον αλέξανδρο τον μακεδόνα, ως μακεδόνα κι όχι έλληνα, πράγμα ανήκουστο και ασυμβίβαστο με την καθεστωτική ιστοριογραφία που λέει (κι αυτή μόνη της τα λέει, μόνη της τ' ακούει...) ότι ο συγκεκριμένος μακεδόνας δεν ήταν μακεδόνας αλλά έλληνας. Τον λέγανε μάλιστα Παπαδόπουλο με καταγωγή από την πελοπόννησο (άλλη μια τρανή απόδειξη πως ήταν βέρος χαμουτζής κι όχι κάνας βούλγαρος) και οι φίλοι τον φώναζαν "αλέκο" που είναι και η ελληνική απόδοση του μακεδονίτικου ονόματος "αλέξανδρος". Τελικά οι ορδές των εθνοκριτικών βρήκανε υποφερτή την ταινία, πόσο μάλλον αφού δείχνει τον ήρωα ξανθό και λεβέντη (σωστό καλιφορνέζο σέρφερ) κι όχι μελαχρινό και κοντοστούμπη, χαρακτηριστικά που εκ κατασκευής είναι ανύπαρκτα ανάμεσα στους απογόνους του.

[Και μιας και το 'φερε ο λόγος. Ο αλέξανδρος του φίλιππου έχει μείνει στην ιστορία γιατί αποτελεί μια μυθική φιγούρα για τους κυρίαρχους και γιατί η ιστορία γράφεται αποκλειστικά από τους νικητές. Η αιμάτινη εποποιία του είναι για τους σημερινούς δυνάστες η ανάμνηση της μακριάς αλυσίδας των νικών τους που ξεκινά στα βάθη του χρόνου. Για μας δεν είναι παρά η ιστορία της βαρβαρότητας σε βάρος των σκλαβωμένων προγόνων μας. Κι αυτό δεν πρέπει να αλλάζει ότι κι αν φαντασιώνονται οι σύγχρονοι στο πρόσωπο του αλέξανδρου.]

ίσσα ρε αλέκο!

Για τους ίδιους λόγους που αξίζει να διαβάσουμε τον καθεστωτικό τύπο (η αποκρυπτογράφησή του μας μαθαίνει πολλά για τα σχέδια των αφεντικών), αξίζει κάποιες φορές να παρακολουθούμε την παραγωγή των μεγάλων κινηματογραφικών στούντιο. Αποτυπώνουν με θεαματικό τρόπο την κυρίαρχη ερμηνεία για τον κόσμο, ή την ερμηνεία που θέλει να γίνει κυρίαρχη. Κάποια χρόνια πριν τα blockbusters είχαν συνήθως έναν ήρωα πιστολά, συνήθως μπάτσο, που παίρνει στα χέρια του τον νόμο (το καλό, το σωστό, την ομάδα, τη σωτηρία; τα φράγκα...) αποδίδοντας δικαιοσύνη (ένα κάποιο διακανονισμό, τέλος πάντων) εκεί που το Παλιό αποτύγχανε. Τελικά το Παλιό πέθανε από τις σφαίρες αυτών που ετοιμάζανε μεθοδικά ένα νέο κόσμο, τον κόσμο που ζούμε σήμερα, όσο κι αν βρωμάει αρχαιολογία. Αναπόφευκτα ακολούθησε και η κινηματογραφία. Η σημερινή κυρίαρχη γλώσσα στις σκοτεινές αίθουσες είναι επική, μυθολογική και μυστικιστική. Στρέφεται στο παρελθόν κατασκευάζοντας επικούς ήρωες αντάξιους του σήμερα ("τροία" και "αλέξανδρος"). Στρέφεται στο μύθο για να υποκαταστήσει την ιστορία που έστω και η ελάχιστη επίγνωσή της θα έκανε τους θεατές να νιώσουν πραγματικό τρόμο ("άρχοντας των δαχτυλιδιών"). Στρέφεται στο μυστικισμό για να προφητέψει ένα δυσοίωνο και αναπόφευκτο μέλλον ("matrix"). Και τα κενά γεμίζουν με μυριάδες απάνθρωπους και υπάνθρωπους υπερήρωες βγαλμένους απ' τα videogames. Κι όμως... τίποτα το καινούργιο δεν υπάρχει σ' αυτή την εφετζίδικη κινηματογραφική παραγωγή. Το σινεμά έχει μιλήσει ξανά αυτή τη γλώσσα. Στα στούντιο της φασιστικής ιταλίας και της ναζιστικής γερμανίας,

Νέα έργα σε Ρουμανία, Βουλγαρία από 4 κατασκευαστικές

Στην ίδια χώρα η κοινοπραξία των εταιρειών ΕΡΒΡΑΝ (Ε.Τ.Ν.) και ΔΕΡ ΑΔΑΣ (Ε.Ε.) κέρδισε την κατασκευή έργων υδρ. ενέργειας στα Βαλκάνια. Η αγορά της Ρουμανίας «όπου ήδη δραστηριοποιείται πολλές εταιρείες» προσέφερε στην κοινοπραξία ΕΡΒΡΑΝ-ΔΕΡ ΑΔΑΣ την ανάθεση δύο νέων έργων υδρ. ενέργειας στην Ελλάδα. Το πρώτο αφορά την ανέγερση του νέου ΜΕ Περρών, προϋπολογισμού 18,9 εκατ. ευρώ, η δεύτερη η επέκταση του ΜΕ Περρών με κολυμβηθώσα με τις κτηνοτροφικές Φ.Κ. Κοροβόλων και ΤΕ Νέοι κτηνοτρόφοι, προϋπολογισμού 10,3 εκατ. ευρώ, ανεξαρτήτως του

Όχι, δεν είναι ότι πιάσαμε λαβράκι. Αφορμή είναι για να πούμε δυο κουβέντες για πράγματα που μας καίνε. Όπως οι επικίνδυνες απόψεις και φυσικά οι συνέπειες τους- ότι η Ελλάδα είναι υποχείριο των μεγάλων δυνάμεων (π.χ. ΗΠΑ) και των πολυεθνικών τους ή ότι οι ξένοι φτάνει για την ανεργία. Απόψεις που εκφράζονται από φασιστοειδή υποκείμενα μέχρι την καθεστωτική αριστερά. Απόψεις που σιγοντάρονται από τους μηχανισμούς μεσολάβησης (ΜΜΕ) και ακούγονται σε συζητήσεις στα οικογενειακά τραπέζια.

Το έχουμε πει και θα το ξαναπούμε: το ελληνικό κεφάλαιο (με ιδιαίτερη ένταση την τελευταία δεκαετία) επεκτείνεται. Όπως κάνει και το αγγλικό και το γαλλικό και το πορτογαλικό και το κινεζικό και το ρώσικο κεφάλαιο. Τα μέσα των ντόπιων αφεντικών για τη χειραγώγηση του εργατικού δυναμικού δεν διαφέρουν από αυτά που χρησιμοποιούν οι αφεντάδες άλλων κρατών. Η μείωση των μισθών, τα ελαστικά ωράρια, η αύξηση της παραγωγικότητας, οι δίμηνες, τρίμηνες, οχτάμηνες συμβάσεις εργασίας, είναι μερικές από τις συνταγές στο ρεπερτόριο των αφεντικών όλου του κόσμου. Το ξεζούμισμα των από κάτω (ελλήνων και μεταναστών) καλά κρατεί προς όφελός τους.

Ο ρόλος της «φτωχής πλην τίμιας ελλαδίτσας» έχει αλλάξει τις τελευταίες δεκαετίες. Η «ελλαδίτσα» έγινε «ελλαδόρα». Ο στρατός του ελληνικού κράτους συμμετέχει σε «ειρηνευτικές αποστολές» στα Βαλκάνια και όχι μόνο. Παράλληλα, σε χώρες όπως η Αλβανία, η Βουλγαρία ή η Ρουμανία έλληνες βιομήχανοι και βιοτέχνες εκμεταλλεύονται την εξαθλίωση των Βαλκάνιων προλετάρων, εξαθλίωση στην οποία το ελληνικό κεφάλαιο έπαιξε και συνεχίζει να παίζει τον ρόλο του. Γιατί λοιπόν να μη μεταφέρουν εκεί τις επιχειρήσεις τους οι έλληνες επιχειρηματίες, όπου το κόστος εργασίας είναι εξαιρετικά φθηνότερο; Μαδάκες είναι ή μήπως πωρωμένοι ελληναράδες όπως μερικοί μερικοί (ζητάμε συγνώμη για την ταυτολογία αλλά δεν μας έβγαине αλλιώς). Ακριβώς δηλαδή η ίδια τακτική με τα αφεντικά των δυτικών κρατών: Μέχρι όπου φτάνουν τα χέρια τους. Ε! Και τα ελληνικά μέχρι τη Ρουμανία φτάνουν σίγουρα.

Αυτά τα λίγα για την ώρα, για να μην ξεχνιόμαστε ποιοι είναι οι εχθροί και ποιοι οι φίλοι...

Ο παλιός, ο κακός και ο άοσιμος

Μπορεί κανείς να έχει φάει τα νιάτα του με τις αγγελίες, τις συμβάσεις, τις λήξεις συμβάσεων, τις απολύσεις και ξανά τις αγγελίες και ούτω καθεξής ή μπορεί και να κάνει το σταυρό του που βαρβατζώθηκε σε μόνιμη θεσούλα με μισθό που τρέχει μήνας μπάνει, μήνας βγαίνει. Whatever, όπως και να χει, όταν ξεκινάς να κολυμπάς, είτε στη δέκατη προσωρινή δουλειά, είτε στην πρώτη σταθερή είσαι αναπόφευκτα και αμετάκλητα στην αρχή απλά ψάρι. Υπάρχουν πολλές επικίνδυνες φιγούρες να αντιμετωπίσεις, μεγαλύτερα ψαράκια έτοιμα να σε φάνε: το αφεντικό, ο προϊστάμενος, ο ρουφιάνος της δουλειάς, το τσιράκι, ο παραμυθιασμένος πως θα κάνει καριέρα...

Υπάρχει και μια φιγούρα όμως που μπορεί να μην είναι ξεκάθαρα τίποτα από τα παραπάνω...

Είναι στην ίδια θέση με σένα, και νομίζεις πως θα βρεθεί δίπλα σου, να σου πετάξει και κανένα σωσίβιο, μια σανίδα σωτηρίας στα δύσκολα. Είναι περισσότερο καιρό στην ανάλογη θέση, γνωρίζει πως βγαίνει η δουλειά, ξέρεi και τις κακοτοπιές και τα εύκολα, έχει μάθει πότε μπορεί να κάνει λούφα... αλλά... βρίσκεται εκεί για να κάνει τη δική σου ζωή πιο δύσκολη. Γιατί είναι απλά ο παλιός!! Παλιότερος σε σχέση με σένα και τον κάθε καινούριο.

Τα χαρακτηριστικά του είναι ιδιαίτερα απεχθή. Μπορεί και είναι ικανός να καταργήσει κάθε έννοια συναδελφικότητας και αλληλεγγύης. Εκεί που η δουλειά μπορεί να βγει ευκολότερα για όλους, εκείνος θα τη φορτώσει στον καινούριο με τον αέρα του άνετου και έμπειρου αλλά πλέον «κουρασμένου». Θα τη σκαπουλάρει πάντα εύκολα καλυμμένος απ' τη γενικότερη παραδοχή πως ο καινούριος οφείλει να δείξει ενθουσιασμό και όσο να 'ναι αντέχει περισσότερο. Και δεν πρόκειται φυσικά να προειδοποιήσει για διάφορες δυσκολίες και πακέτα της δουλειάς αν είναι ν' αποφύγει ο ίδιος το χώσιμο.

Κι έχει το απυρόβλητο σε σχέση με τα παραπάνω γιατί η ιδιότητά του αποτελεί αναγνωρισμένο σκαλοπάτι μικρής εξουσίας στη δουλειά, άτυπο μιν, αλλά πραγματικό και παγιωμένο.

Η νοοτροπία του όμως δε βρίσκεται μόνο στο δικό του το παλιό του το κεφάλι. Γιατί δεν την έχει μόνο αυτός. Το χειρότερο, βρίσκεται στο πίσω μέρος του κεφαλιού πολλών καινούριων που την ίδια ώρα που τρέχουν, σκέφτονται: 'Στην αρχή είναι τα δύσκολα μωρέ. Θα περάσει λίγο ο καιρός (αν καταφέρω να μείνω στη δουλειά) και μετά έτσι θα μαι και γω θα χει διάφορους φρέσκους να βγάδω τον φίδι απ' την τρύπα'. Γνωστές αυτές οι επισημάνσεις σε κουβέντες μεταξύ εργατών και συναδέλφων, όπως γνωστό και το ρητό: «ο παλιός είναι αλλιώς, αλλά ο νέος είναι ωραίος». Δε κουβαλάνε όμως τίποτα άλλο παρά την ίδια αιτιολόγηση με την οποία ο παλιός χώνει τον καινούριο. Δε κουβαλάνε μέσα τους παρά την κακία της εκμετάλλευσης και την ασχήμια των διαχωρισμών ανάμεσα στους εργατές.

Γιατί έχει το κόστος του το να μην παλιώσεις...δε χωράει πρακτικές του τύπου 'κοιτάω την πάρτη μου'. Δε χωράει το παραμικρό βόλεμα που πατάει στην ανάγκη και την απειρία των άλλων εργατών.

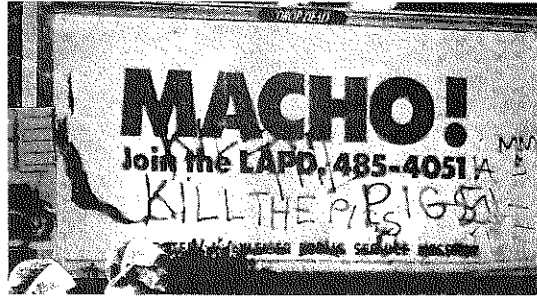
Οι λογικές αυτές ανήκουν σε εχθρικό στρατόπεδο.

ΚΑΒΑΤΖΕΣ κι ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΕΣ

Η συμμετοχή κομματιών της κοινωνίας στην διαμόρφωση του αιτήματος για ασφάλεια ξετυλίγεται όλο και πιο πολύ με το πέρασμα του χρόνου. Πέρα από τις ιδιαίτερες μορφές με τις οποίες εμφανίζεται αυτή η συμμαχία με τα αφεντικά γίνεται φανερό ότι λίγα πράγματα θα είχαν προχωρήσει προς την κατεύθυνση αυτή αν δεν υπήρχαν πολλοί που τη στήριζαν και τη στηρίζουν. Και μάλιστα όλο και πιο πολλοί φαίνεται να δρουν ενεργητικά παρά συναινετικά προς αυτή την κατεύθυνση...

Το νήμα αυτής της ιστορίας ξετυλίγεται αρχικά πριν καμιά δεκαπενταριά χρόνια. Δολοφονίες μεταναστών, συναίνεση ή/και απαίτηση για τις επιχειρήσεις «σκούπα» και τις απελάσεις ενώ την ίδια στιγμή ο εκκωφαντικός θόρυβος των μμε να σιγοντάρει, έχοντας συνήθως ως πρωταγωνιστές «αγανακτισμένους μικροαστούς». Κλειδαριές και πόρτες ασφαλείας γνώρισαν μεγάλη άνθηση, οι σεκιουριτάδες φτάσανε να μην προκαλούν πλέον καμία έκπληξη. Τα νομοθετικά πλαίσια του κράτους αναδιρθρώθηκαν ενώ η προώθηση σε παγκόσμιο επίπεδο της «ασφάλειας και της αντιτρομοκρατίας» έδειξε την πορεία των πραγμάτων σ' όλο τον δυτικό κόσμο. Κάνοντας κάποια περάσματα από την «μικροπαραβατικότητα», οι ολυμπιακοί αγώνες αποτέλεσαν μια καλή ευκαιρία για το σύμπλεγμα της ασφάλειας να δοκιμάσει σε "πραγματικό χρόνο" την λειτουργία μιας σειράς μηχανισμών.

Τι κρύβεται πίσω από όλα αυτά; Φράγκα, εκμετάλλευση, καβάτζες. Εδώ και κάποια λίγα χρόνια - με ενδεικτικό σημείο την πτώση του χρηματιστηρίου πριν περίπου μια τετραετία - έχει γίνει φανερό πόσο

Σε ελεύθερη μετάφραση: Γίνε τσαμπουκάς κατατάξου στην αστυνομία του los angeles. Το σύνθημα με σπρευ από κάτω το αφήνουμε αμετάφραστο

στενεύουν τα περιθώρια κερδοφορίας για τ' αφεντικά συνολικά αλλά και πιο συγκεκριμένα για τους λεγόμενους μικρομεσαίους, αφεντικά μικρών επιχειρήσεων, ιδιοκτήτες, βιοτέχνες κτλ κτλ. Οι καβάτζες λιγοστεύουν. Τι απομένει;

Αυτό που απομένει είναι αυτό που η οικονομία ονομάζει μεταβλητό κεφάλαιο, οι εργάτες, οι προλετάριοι. Συναινώντας στην δημιουργία συνθηκών «έκτακτης ανάγκης» φτιάχνοντας δαίμονες λαϊκής χρήσης (ο εγκληματίας μετανάστης, η τρομοκρατία) ο σύγχρονος μικροαστός - αυτός μωρέ ο νοικοκύρης της διπλανής πόρτας - καβαντζώνει την πάρτη του και δείχνει τα δόντια του. Με απλά λόγια: όποιος κουνηθεί θα χτυπηθεί ή αλλιώς σκάσε και δούλευε, σκάσε και υπάκουσε.

Διαμορφώνεται ολοένα και περισσότερο ένα πεδίο σύγκρουσης. Οι μπάτσοι, οι σεκιουριτάδες, οι κάμερες και άλλα τέτοια σκατά, αποτελούν πτυχές της όλης σύγκρουσης που έχει όμως πολλά ποδάρια...

Η ΕΡΓΑΣΙΑ

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ - ΕΙΝΑΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ
[αυτόνομη - συλλογική - ανταγωνιστική - καθημερινή δράση ενάντια στην τρομοκρατία της μισθωτής σκλαβιάς]

UKRAIHA

Οι υπουργοί εξωτερικών των ηπα και της ρωσίας, ενώ χαριεντίζονται στη σάφια κατά την διάρκεια της συνόδου του οασε. Μπ κοιτάει που κασκαγελάνε, γιατί στην πραγματικότητα αντάλλαξαν κοντρά μινελίκια, εξεστίας της ουκρανίας. Για τους ρώσους, η ουκρανία είναι το αδελφό κράτος, η πόρτα τους στην ευρώπη και το αυριανό μέλος της ένωσης κρατών που σχεδιάζει ο ποϊντιν. Οι αμερικάνοι πολύ θέλουν να χωθούν βαθιά στο ρουθούνι της ρώσικης αρκούδας και εφαρμόζουν το σχέδιο των σπηνμένων κινποποιήσεων της αντιπολίτευσης για αλλαγί του καθεσάτος. Έπιασε στη Σερβία, επαναλήφθηκε στη γεωργία και τώρα δοκιμάζεται στην ουκρανία (μονοτονία...) με την οτόρη (τη φοιτητική οργάνωση που πρωταγωνίστασε στο Βελιγράδι) να δουλεύει ως παράρτημα του state department, κάνοντας franchising πολιτικών ανατορών.

«Κούνια που σας κούναγε» θα μπορούσε να λέει ο ρώσος. «Για κάνε πως κουνίεσαι, να δεις που θα στη κατέβσω τη σημαία» απαντάει ο αμερικάνος. Μια χαρά περνάει στις συνόδους...

Αυτά γραφάντουσαν δεκαεννέα χρόνια πριν, τον Δεκέμβρη του 2004, στο 2ο τεύχος του εντύπου δρόμου System Failure Acceleration που κυκλοφορούσε στη Θεσσαλονίκη και εκδίδονταν από την ουσάνομη ομάδα Εργάτες του Άρντικού (ετάρ). Πολύ πριν την εμφάνιση των αποπροσανατολιστικών απόψεων που κυριαρχούν σήμερα και συσκοτίζουν την πραγματικότητα, όποιος είχε μάτια που βλέπουμε μπορούσε να δει ότι ήδη από τις αρχές της προηγούμενης δεκαετίας

η Ουκρανία μετατρέπονταν σταδιακά σε ένα από τα θέατρα της πλανητικής σύγκρουσης. Η παράδοση της συστηματικής ενασχόλησης με τα εξωτερικά ζητήματα και τη διεθνή πολιτική που καλλιιεργείται εδώ και δεκαετίες στον χώρο της Αυτονομίας, μάς έχει φανεί πολλές φορές χρήσιμη. Πρέπει, όμως, να το ομολογήσουμε: μας είχαν προλάβει κάποιοι άλλοι.

Την ίδια περίοδο που οι ετάρ μοίραζαν το παραπάνω έντυπο στους δρόμους της Σαλονίκης, ο Κωνσταντίνος Φίλης με την ιδιότητα του Συντονιστή του Κέντρου Ρωσίας και Ευρασίας που λειτουργούσε εντός του ΙΔΙΣ (Ινστιτούτο Διεθνών Σκέσεων), είχε μόλις ολοκληρώσει την έκδοση του 4ου τεύχους του μηνιαίου περιοδικού «Η Ρωσία Σήμερα». Με θέματα όπως «Ο αντίκτυπος της επίσκεψης Ερντογάν στη Μόσχα», «Ρωσική Οικονομία», «Ιστορικές συνιστώσες της σημερινής κατάστασης στην Ουκρανία» κ.ά., ο βαθύς γνώστης του πρακτικού παρασκηνίου και πρώην σύμβουλος του Γιόργου Παπανδρέου, είχε έγκαιρα εκτιμήσει την αυξανόμενη γεωπολιτική σημασία που αποκτούσε η Ουκρανία, ως ο συνδετικός κρίκος Ευρώπης και Ασίας. Φρόντισε μάλιστα να καθίσει στον υπολογιστή του γραφείου του, να επισυνάψει το περιοδικό σε μορφή pdf και να το προωθήσει σε μία ομαδική λίστα μεταξύ των οποίων βρίσκονταν το Ελληνοβρετανικό Εμπορικό Επιμελητήριο, το Ίδρυμα Κόκκαλη, το τμήμα διεθνών σχέσεων του ΠΑΣΟΚ, το πολιτικό γραφείο του Αλέξανδρου Κοτζιά και του Κώστα Σημίτη. Κάπως έτσι αποδελτιώθηκε πρόσφατα από του βιβλιοθηκονόμους του αρχείου του Ιδρύματος Κωνσταντίνου Σημίτη (<http://repository.costas-similis.gr>), ψηφιοποιήθηκε και χέρι με χέρι ξέπεσε και στα δικά μας χέρια...

Τόσο το 2ο τεύχος του εντύπου δρόμου System Failure Acceleration όσο και το περιοδικό του σιχαμένου πράκτορα θα βρίσκονται αναρτημένα και στο δικό μας ταπεινό ψηφιακό αποθετήριο, αμέσως μετά την έκδοση του τεύχους. Η παράλληλη ανάγνωση των δύο αυτών τεκμηρίων μπορεί να φανεί εξόχως αποκαλυπτική μιας εποχής που ενώ στο εσωτερικό κυριαρχούνταν από το κανβαλιστικό πνεύμα του ραταισμού, της κατανάλωσης και των Ολυμπιακών Αγώνων, στο εξωτερικό σηματοδοτούνταν από τους πρώτους τριμήνους που άρχισαν να εμφανίζονται στο σκαρί του διεθνούς συστήματος της μεταψυχροπολεμικής αρχιτεκτονικής ασφάλειας.

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ **PIAZZA MEMORIA** ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΩΝ ΤΕΚΜΗΡΙΩΝ

TRAVERSO antifa